

РЕШЕНИЕ

№ 6537

гр. София, 28.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4180** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. М. А. М. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , против Решение № 5335/08.04.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният орган е провел формално и повърхностно административната процедура, като административният акт е постановен при неизяснена фактическа обстановка. Нарушени са разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Поддържа се още, че подходът на административния орган е в противоречие с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ - МС и да върне преписката на административния орган. Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли

жалбата.

Софийска градска прокуратура не изразява становище и не изпраща представител. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното: С молба до ДАБ при МС, с вх. № 2087 от 02.06.2022г. по описа на Транзитен център – [населено място] (л. 93), Н. М. А. М. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], А., етническа принадлежност – пашун, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен, образование – средно, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ (л. 82), а впоследствие и на представено копие на афганистанска лична карта с № 26401. Попълнен е и регистрационен лист към молбата (л. 91 по делото).

От 07.06.2022 г. Н. М. А. М. е бил в неизвестност, след като самоволно е напуснал общежитието на ТЦ - [населено място], за което е изготвена докладна записка с вх.№ 2113 от 10.06.2022 г. (л. 73). В тази връзка с решение № 11379 от 21.07.2022 г. на заместник - председателя на ДАБ при МС административното производство по предоставяне на международна закрила е прекратено, на основание чл. 77, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1, т. 1-4 от ЗУБ (л. 71). Същият е задържан от властите в Германия и е върнат в Република България, съгласно Регламент „Д.". По подадена негова молба производството за предоставяне на международна закрила е възобновено (л. 65). Същият е настанен в РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ -[жк]с решение за настаняване № ВР-493 от 16.09.2023г. (л. 62).

С писмо рег. № УП-10832/03.06.2022 г. на ДАБ-МС (л. 75), директор на ТЦ – [населено място] при ДАБ-МС е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-13717 от 28.06.2022г. директорът на специализирана дирекция “М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ (л. 70).

От данните от проведеното на 18.01.2024г. интервю, както и от представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че Н. М. е напуснал страната си на произход нелегално в началото на 2015 г. заедно с двамата си братя. Минал транзит през П. и И., след което нелегално се установил в Турция, където останал шест години. Впоследствие нелегално влязъл на територията на Република България като 14 дни по - късно заминал за Германия, където останал година и два месеца, тъй като бил депортиран в България. Не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава. В интервюто посочва, че заедно с братята си е работил в [населено място] на строежи на бази за гориво за американците. Изграждал и поддържал интернет мрежа за Министерството на образованието, Министерството на земеделието, домовете за насилвани жени, университета А. в провинция К. и други университети. Помагал на брат му, които имал договор с чужденците по различни проекти, както и в изграждането на затвора в провинция Б.. Посочва, че неговият брат е получил множество заплашителни писма, да не взима участие в такива проекти и да спре да работи за чужденците. Пред интервюиращия орган заявява, че не разполага с тези писма, тъй като брат му ги е предал в Германия, във връзка с подадената му молба за закрила. Заявява, че след тези

писма те продължили да работят на същото място, защото имали нужда от пари. През 2014 г., като се прибирали били нападнати от непознати лица. Според думите му били завързани и след като пътували 2 часа и половина, били отведени в стая, където имало общо 14 човека, насилниците и още 7 жертви като тях. Престоят му там продължил около 14 дни. Разказва още, че всеки ден от стаята изкарвали по един човек, водили го някъде, чували се неговите крясъци и смехът на насилниците, като повече човекът не се връщал обратно при тях. Разказва, че зет му успял да се договори със старейшините да откупи свободата им за 55 000 долара. В тази връзка разказва, че един ден ги качили в колата и ги закарали до местност М., там ги освободили и ги чакали близките им. Според думите му, когато ги освободили там им казали, че ги пускат само заради парите, но ако ги хванат, че работят още за чужденците ще ги запалят или обезглавят. Твърди, че след този случай те напуснали работа при чужденците и повече нямали никакви проблеми с талибаните. Притеснява се, че ако се върне да работи пак за американците талибаните може да направят с него каквото искат. Заявява, че в България се чувства спокоен, но иска да замине за Германия.

Със становище рег. № УП-10832 от 29.03.2024 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на Н. М. А. М..

С оспореното в настоящото производство Решение № 5335/08.04.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл.75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. М. А. М.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в А. и с оглед липсата на личен елемент за търсената международна закрила, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл.75, ал.1, т.2, вр. чл.8 и чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на ответника в хода на административното производство е приложена справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС, с вх. № ЦУ-617/09.02.2024 г., относно общите положения в А. и актуалната политическа и икономическа обстановка там. В последното открито съдебно заседание по делото е представена справка актуална към 03.04.2024 г. (л. 106 и сл.), както и справка с информация касаяща нивото на сигурност в А., спазването на човешките права там и отношението на талибаните към лица свързани с предишното правителство (л. 114 и сл.).

Пред съда жалбоподателят отново заявява, че в А. има образование. Завършил е 12 клас в К., говори 4-5 езика- немски, английски, арабски езици. Баща му е работил като военен, с голям чин. Той също е бежанец. Уточнява, че е представил документите пряко свързани с него. Заявява още, че брат му е работил в строителството и имал много договори с чуждестранни фирми. Жалбоподателят е работил по различни обекти, особено за жените, които са били насилвани от мъжете си. Работил е в затвор, специализиран за талибаните. Няколко пъти са отправяни към брат му заплахи от талибаните там. Според думите му, получаваните предупредителни писма са в Германия. Там е пребивавал година и половина. В момента двамата му братя са бежанци там и писмата са представени там. Разказва, че точно пътувайки към затвора той и двамата му братя са били отвлечени и задържани за 14 дни от талибаните. Съпругът на сестра му е лекар и е помогнал за освобождаването им. След това три месеца прекарвали вкъщи. Семейството му решило, че не може да се живее така, затова

напуснали А., тъй като обстановката била тежка за тях и се страхували за живота си, а и талибаните преустановили пътя, по който да се изхранват по честен начин.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е преведен на жалбоподателя на разбираем за него език пашу и изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Представените писмени доказателства са обсъдени и анализирани от административния орган.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законсьобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона. На първо място, представените много документи и отличия на баща му, нямат отношение с неговата бежанска история. На следващо място, в проведеното интервю на 18.01.2024 г. жалбоподателят заявява, че основава молбата за закрила с проблеми свързани с евентуално негативно отношение от страна на талибаните спрямо него поради факта, че в А. изграждал и поддържал интернет мрежа. Последното обаче се разминава с посочената от него професия в регистрационен лист № 10832 от 02.06.2022 г., а именно строителен бояджия. Във връзка с това противоречие правилно административният орган е приел, че представената от кандидата бежанска история е недостоверна. Още повече, че лично заявява, че иска да се установи в Германия и не е подал по свое желание молбата за закрила в България.

Що се касае до твърденията на оспорващия, че брат му е получавал заплашителни писма от талибаните, а баща му, който е с висок военен чин, също е бежанец в И., то същите безспорно са нови, а съгласно постановеното от съда на ЕС по тълкуването на

чл.4 от Директива 2011/95/ЕС при индивидуалното оценяване на молба за международна закрила следва да се вземат предвид отнасящите се до член на семейството на молителя заплахи от преследване и тежки посегателства, за да се определи дали и самият молител не е изложен на такива заплахи поради семейната си връзка с въпросното заплашено лице - т.1 от диспозитива на Решение на съда от 04 октомври 2018 г., А., С-652/2016г. ECLI:EU:C:2018:801. Доколкото обаче тези твърдения не са потвърдени с представените от оспорващия писмени доказателства (не са представени доказателства за заплахи срещу конкретни членове на семейството му), настоящият съдебен състав намира, че правилно е преценено от административния орган, че новоизложените твърдения относно бежанската история са в резултат от стремежа на молителя да адаптира личната си история така, че да попада в обхвата на чл. 8 от ЗУБ

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване от страна на официалните власти в А., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Същият, изрично заявява и че не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в А. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В интервюто жалбоподателят заявява, че след като е спрял да работи за чужденците, не е имал повече проблеми с талибаните и не е имал никакви проблеми с никого. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е направил и административният орган, че мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер – стремежът му да се установи в Германия, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В този смисъл, жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради визираните в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ обстоятелствата.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му А. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателят заявява, че по нито една от посочените причини не е бил насилван или заплашван лично.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай Н. М. А. М. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван и осъждан в държавата си по произход. Заявил е, че след като е спрял да работи за американците не е имал проблеми с талибаните и не е бил насилван или заплашван, както и че в [населено място], където е живял е спокойно.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляващи официални документи, издадени от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по които не са опровергани. Следва да се сподели извода в оспореното решение, че Н. М. А. М. не би бил подложен на по-неблагоприятно отношение от страна на властта в А., доколкото е налице информация в представената справка вх. № ЦУ-1045/04.04.2024 г. за отношението на талибаните към лицата свързани с предишното правителство, а именно, че след превземането на властта талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвали „всички, които са воювали срещу (тях). В справката е обърнато внимание, че според Международната кризисна група спорадичният характер на регистрираните репресии и относително ниският им брой предполагат, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители“. Тази информация е потвърдена от международен журналист, който заявява, че ако талибаните са извършили организирана кампания за отмъщение за убийството на бивши войници, броят на смъртните случаи би бил много по-голям. Талибаните твърдят, че нарушенията на амнистията са извършени поради лична неприязън, а не поради политика на правителството“. В случая следва да се съобрази и, че жалбоподателят не е воювал срещу талибаните, нито е бил правителствен служител.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на

оспорващия. От представената справка за ситуацията в А. се установява, че обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но предвид осигуряваната директна подкрепа от различни организации и напредъка по отношение на сигурността може да се приеме, че липсва изключително висока степен на безогледно насилие, изискуема за предоставянето на субсидиарна закрила. В използваната в административното производство и представената пред съда справка не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително. Видно от събраната информация в конкретния случай за Н. М. А. М. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, които риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той

представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № ЦУ-617/09.02.2024г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А.. Въпреки наличието на обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно и/или повсеместно насилие, с опасност от тежки посегателства на живота и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия, което да е основание за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на базата на общата ситуация. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен, че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл.9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази

алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че ситуацията в А. представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход - А., нито страната, в която дълго време е живял - Турция, поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в съдебно заседание заявява, че е напуснал страната си на произход по икономически причини, понеже му била отнета възможността да работи, както и че не желае да е в България и не по свое желание е подал тук молба за закрила, а иска да замине за Германия. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на

оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М. А. М. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 5335/08.04.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: